

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Imre és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Busch Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és az általa képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen, hagyatéki hitelezői igény megtérítése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. november 18. napján meghozott 28.P.20.832/2008/29. számú ítélete ellen, a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 62.500 (Hatvankétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget. Köteles továbbá megtéríteni az államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 237.500 (Kettőszázharminchétezer-ötszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

H.I-né (továbbiakban: örökhagyó) a 2001. október 10. napján kelt szerződéssel vásárolta meg a tulajdonos önkormányzattól a **b-i Gy. utca** szám alatti lakásingatlant. A lakás vételára 1.775.000 forint volt, amelyet a vevő 25 év alatt egyenlő havi részletekben vállalt megfizetni, évi 8%-os kamattal. Az egyhavi törlesztőrészlet 13.857 forint volt, az első részletet az örökhagyó a szerződés aláírásával egyidejűleg fizette ki.

2001. november 22. napján a felperes és az örökhagyó ügyvéd által ellenjegyzett okiratban öröklési szerződést kötöttek. Abban az örökhagyó kötelezettséget vállalt arra, hogy a tulajdonát képező ingatlana örökösevé teszi a felperest a szerződésben részletezett szolgáltatás fejében. A felperes 2001. december 1. napjától kezdődően havi 34.000 forint életjáradék megfizetését vállalta azzal, hogy az életjáradék összegéből 20.000 forint összeg évente a Központi Statisztikai Hivatal által

közzétett hivatalos infláció mértékével emelkedik, az életjáradék folyósítására havonta előre a tárgyhónap 10. napjáig kerül sor, az örökhagyó haláláig. Kötelezettséget vállalt továbbá arra is, hogy az örökhagyó illő eltemettetéséről saját költségén gondoskodik. 2002. február 5. napján a szerződő felek az öröklési szerződést akként módosították, hogy az örökhagyó ingatlanának helyrajzi számát érintő elírást helyesbítették, a szerződés egyéb rendelkezéseit változatlanul hagyták.

Az örökhagyó 2007. január 3. napján elhunyt. Hagyatékát a **b-i Gy. utca** szám alatti lakásingatlan 8.600.000 forint értékben, valamint 67.529 forint január havi nyugellátása képezte. A hagyatékot a közjegyző a törvényes öröklés jogcímén öröklésre jogosult rokonok hiányában, ideiglenes hatállyal a II. rendű alperesnek adta át. A hagyatékátadó végzés indokolása szerint a felperes és az örökhagyó között létrejött öröklési szerződés kellékhányos, mert az két különálló lapra készült, amelynek első lapján hiányzik a számozás és a tanúk aláírása. A közjegyző a 2008. január 2. napján meghozott végzésével megállapította, hogy a hagyaték átadása teljes hatályúvá vált. A hagyatékátadó végzés alapján a hagyatékot képező ingatlanra öröklés jogcímén a II. rendű alperes tulajdonjoga bejegyzésre került, az I. rendű alperes jogelődje javára pedig kezelői jog került bejegyzésre.

A felperes módosított keresetében az alpereseket egyetemlegesen 6.948.747 forint és annak 2004. július 1. napjától, mint középarányos időponttól járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni hagyatéki hitelezői igény címén azzal, hogy azt a hagyatéki ingatlanból és annak hasznából kielégíthesse. A megjelölt összegből 2.350.100 forint a szerződéskötéstől az örökhagyó haláláig kifizetett életjáradék összege, 96.592 forint a temetési költség, 1.856.000 forint az örökhagyó felperes tulajdonában álló éttermen keresztüli étkeztetésének felszámított költsége, az örökhagyót terhelő, de felperes által kifizetett 210.000 forint áramdíj, 420.000 forint fűtési költség, 131.978 forint a díjbeszedő felé fennálló tartozás, 49.280 forint a 2006. és 2007. évi társasházi közös költség, 447.949 forint végrehajtási eljárás során kifizetett társasházi közös költség, az önkormányzatnak megfizetett 886.848 forint vételár, továbbá az örökhagyónak számos alkalommal teljesített eseti szolgáltatások, műszaki cikkek, egyéb használati tárgyak vásárlásának 500.000 forintos összköltsége. A felperes utalt arra, hogy az öröklési szerződés érvényességében jóhiszeműen bízva teljesítette a kifizetéseket, életében gondozta az örökhagyót, és illő eltemettetéséről is gondoskodott. A keresettel a szerződés érvénytelenségéből eredő kára megtérítését követeli, annak középarányos időponttól számított késedelmi kamataival.

A II. rendű alperes a keresetet 2.990.993 forint erejéig elismerte, ezt meghaladóan annak elutasítását kérte. Az általa elismert követelések, a végrehajtónak kifizetett 447.949 forint, 96.592 forint temetési költség, 2.350.100 forint kifizetett életjáradék, az örökhagyó halála után megfizetett 4 x 13.857 forint vételárrészlet, a 2007. február 1-jén megfizetett 7.040 forint társasházi közös költség, a 2007. július 4-ei 23.873 forint gázdíj, valamint a 2007. április-június hónapokban esedékes 3 x 3.337 forint áramdíj. Álláspontja szerint az örökhagyó halálát megelőző időszakra szóló

csekkek alapján történt kifizetéseket vitatja, mert azok az örökhagyó nevére szólnak. A felperes késedelmi kamatkövetelése alaptalan, mivel az alperes fizetési késedelme akkor állt be, amikortól rendelkezhetett a hagyatékkal, ennek legkorábbi napja az örökhagyó halála. Ebből következően az örökhagyó halála előtti időszakra a késedelmi kamatigény nem alapos.

A II. rendű alperes viszontkeresettel kérte, a bíróság rendelkezzen arról, hogy az ingatlan-nyilvántartásból az öröklési szerződés alapján bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalmat töröljék, és a felperest annak tűrésére kötelezze. Ennek ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a bejegyzett jog az érvénytelen öröklési szerződésen alapul.

A felperes nyilatkozata szerint amennyiben a bíróság a viszontkeresetnek helyt ad, a bejegyzett jog törléséhez hozzájárul.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.990.993 forintot, abból 2.350.100 forint után 2004. július 1. napjától december 31-ig évi 11%-os, 2005. január 1. napjától a 640.893 forint után 2007. január 3. napjától járó kötelezettséggel egyezően a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát azzal, hogy a felperes - végrehajtás útján - kielégítést a **b-i Gy.** utca 14. III/2. szám alatti ingatlanból és annak hasznából kereshet. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megkeresni rendelte a b-i Körzeti Földhivatalt, hogy a **b-i Gy.** szám alatti ingatlanra a felperes javára a III/3. szám alatt bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalmat törölje. A felperest ennek tűrésére kötelezte. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 250.000 forint perköltséget, valamint fizessen meg az államnak külön felhívásra 363.500 forint illetéket. A fennmaradó 179.500 forint illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolásában utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a Ptk. 28. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes jogi személy, akivel szemben az öröklési jogviszonyból eredő igény érvényesíthető akkor is, ha az 1992. évi XXXVIII. törvény (Áht.) 109. § (4) bekezdése, valamint a 2007. évi CVI. törvény 3. §-ára figyelemmel tulajdonosi jogait és kötelezettségeit az I. rendű alperesen keresztül gyakorolja, polgári jogi jogviszonyokba törvényes képviselője az I. rendű alperes. Mindezekre figyelemmel a felperes igényét csak a II. rendű alperessel szemben érvényesítheti, az alperesek egyetemleges marasztalásának nincs helye.

A Ptk. 677. § (1) bekezdése szerint hagyatéki tartozások az örökhagyó illő eltemettetésének költségei, a hagyaték megszerzésével biztosításával és kezelésével járó szükséges költségek, és az örökhagyó tartozásai. Az örökhagyó tartásából eredő igény az örökösrel szemben akkor érvényesíthető, ha a tartás örökségi juttatás ígérete ellenében történt (PK 89.). Az alperes 2.990.993 forint tőke erejéig a felperes követelését elismerte, így e vonatkozásban az elsőfokú bíróság utalt a Pp. 221. § (2) bekezdésére.

A rendelkezésre álló és az ítéletben is hivatkozott bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, miszerint azok nem voltak elégségesek annak megállapításához, hogy a felperes az örökhagyó számára pontosan milyen időtartammal és rendszerességgel, milyen szolgáltatásokat nyújtott, és azok milyen értéket képviseltek. A felperes az örökhagyó, illetve az alperes magatartását nem minősítette károkozónak, ezért az általános kártérítés szabályai nem jöhettek figyelembe. A felperes a szerződésben nem tartást, hanem életjáradék fizetését vállalta, ezért a szerződés érvénytelensége folytán a természetben nyújtott szolgáltatásainak elszámolása nem a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint ejtendő meg. A felperesnek az étkezési, javítási és egyéb szolgáltatásai megtérítése iránti igénye egészében alaptalannak bizonyult. A Ptk. 238. § (2) bekezdése csak az érvénytelen szerződéssel harmadik személyeknek okozott károkért való felelősség szabályait tartalmazza, a felperes pedig szerződő félként nem minősül harmadik személynek. Általánosságban igaz, hogy az örökségi juttatás ígérete ellenében nyújtott természetbeni tartás ellenértéke egységesen az örökhagyó halála időpontjában válik esedékessé a hitelező számára. A felperes követelésének esedékessége azonban eltérő volt az érvénytelen szerződés alapján fizetett életjáradék, illetve a szerződés nélkül nyújtott természetbeni és pénzbeni szolgáltatások esetében. Az örökös az örökhagyó vagyoni jogi személyiségének folytatója, akire a hagyaték a benne lévő jogokkal és kötelezettségekkel együtt, mint egység száll át. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként tehát nem volt akadálya annak, hogy a felperes az alperes által elismert összegben a kifizetett életjáradék visszafizetését annak középarányos késedelmi kamatával terhelten kérje. További igényei esetében azonban a felperes az alperes ellenkérelmének megfelelően legfeljebb az örökhagyó halálának időpontjától volt a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint késedelmi kamat megfizetésére kötelezhető.

Az örökösök felelőssége a hagyatéki tartozásokért a korlátolt felelősség sajátos válfaja. A Ptk. 679. § (1) bekezdése szerint az örökös a hagyatéki tartozásokért a hagyaték tárgyaival és hasznaival felel a hitelezőnek. Ebből következően a marasztaló ítélet rendelkező részében meg kell jelölni azokat a vagyontárgyakat is, amelyekből - illetve amelyek hasznaiból - a hagyatéki hitelező végrehajtás útján kielégítést kereshet (PK 192.). A hagyatékot nem kizárólag ingatlan képezte, de a bíróság a felperes kereseti kérelméhez e tekintetben is kötve van.

A felperes keresete vonatkozásában nagyobb részben, az alperes viszontkeresete tekintetében egészében pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 81. § (1) bekezdése alapján köteles az alpereseknek a 200.000 forint és áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltséget fizetni. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, és az eredeti pertárgyérték (8.600.000 forint) után számított kereseti, továbbá a viszontkereseti illeték viselése felől a bíróság az 1990. évi XCIII. törvény 4. §, 5. § (1) bekezdés a) pontja, a 39. § (3) bekezdés b) pontja, a 41. § (2) bekezdése, az 59. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte, hogy az ítéletábra azt megváltoztatva, a II. rendű alperest keresetének megfelelően 6.948.747 forint, és annak 2004. július 1. napjától számított középarányos kamata, valamint perköltség megfizetésére kötelezze.

Fellebbezése indokolásában utalt a felperes arra, hogy követelését az örökhagyóval kötött öröklési szerződésre, illetve annak hatálya alatt létrejött megállapodásra alapította, mely alapján az örökhagyó részére életjáradékot és bizonyos tartási jellegű többlétszolgáltatásokat is nyújtott, aminek ellenszolgáltatása a megjelölt ingatlan tulajdonjoga volt. A szerződésben meghatározott életjáradék 34.000 forint volt, azonban a szerződés igen hosszú, mintegy 7 éves időtartama alatt ez a felek kölcsönös megállapodása alapján kiegészült tartási jellegű többlétszolgáltatásokkal is, ezzel a felek szerződése átalakult egy tartással vegyes életjáradéki (öröklési) szerződéssé. Ennek megfelelően a felperes az elsőfokú eljárás során előadta és tanúkkal bizonyította, hogy az általa üzemeltetett étteremben rendszeresen étkezést biztosított az örökhagyó számára, közüzemi díjait és egyéb felmerülő tartozásait rendszeresen kifizette az örökhagyó helyett, elvégezte vagy finanszírozta a szerződés tárgyát képező ingatlanban szükségessé váló munkálatokat, valamint bizonyos tárgyi eszközöket is juttatott vagy vásárolt az örökhagyónak. Mindezeket az életjáradéki és tartási jellegű szolgáltatásokat az öröklési szerződésben megjelölt ingatlan tulajdonjogának megszerzése reményében teljesítette. Az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részében megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság a tényállást részben helyesen állapította meg, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem értékelte, és ítéletét kizárólag az alperes részbeni elismerő nyilatkozatára alapította, melyből következően az elutasított rész vonatkozásában téves következtetésre jutott. Ezen túlmenően az ítélet indokolásában részben iratellenes megállapítások is vannak, elsősorban a tanúk vallomásával kapcsolatban.

A felperes az eljárás során tételesen megjelölte, az általa megőrzött befizetési bizonylatokkal, és tanúkkal bizonyította a közös megegyezés alapján nyújtott többlétszolgáltatások teljesítését. E bizonyítékokat az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, a felek nyilatkozata, a tanúk vallomása, a bemutatott számlák és feladóvevények ellenére sem látta kétséget kizáróan bizonyítottanak a felperesi ráfordításokat, kiadásokat. A felperes a Pp. 3. § (3) bekezdésében, a 164. § (1) bekezdésében foglaltaknak eleget téve a bíróság rendelkezésére bocsátotta a szolgáltatásaival kapcsolatos bizonyítékokat, amelyek tényállításait igazolják. Azokat az alperesek egyébként érdemben nem vitatták, azzal szemben ellenbizonyítást nem indítványoztak. A felperesi állításokat más módon bizonyítani nem lehet, azok életszerűek, mivel olyan körülmény nem merült fel, ami azt kétségesse tette volna, ezért a szolgáltatott bizonyítékokat a bíróságnak el kellett volna fogadnia. Ezzel összefüggésben megjegyezte, miszerint általában nem elvárható a tartásra kötelezettől, hogy egy 7 éves időtartam alatt nyújtott összes szolgáltatásáról részletes kimutatást vezessen. A felperes az öröklési szerződés érvényességében bízva, hét éven keresztül jóhiszeműen teljesítette az általa vállalt életjáradéki és tartási jellegű szolgáltatásokat, amelyek értékét vagyonában bekövetkezett értékcsökkenésként kérte megtéríteni. Kiemelendő, hogy az elsőfokú

eljárás során a felperes által másodlagosan kifejtettek szerint, ha a bíróság a felek között létrejött szerződés alapján a többlétszolgáltatások ellenértéke elszámolására nem lát lehetőséget, úgy jogviszony hiányában a jogalap nélküli gazdagodás szabályait kell alkalmazni. Ennek feltételei fennállnak, mert az örökhagyó vagyonában keletkezett vagyoni előny, és a felperes vagyonában bekövetkezett csökkenés egyértelműen kimutatható. A felperes hivatkozott továbbá a Ptk. 364. §-a alapján az általános kártérítés szabályainak alkalmazására is, mivel egyes általa teljesített szolgáltatások pontos összege, valamennyi célszerű és indokolt bizonyítás ellenére sem volt egzakt módon meghatározható. Ezzel kapcsolatban utalt a Ptk. 359. §-ához fűzött kommentárra, mely szerint csupán azért, mert a károsult vagyonában bekövetkezett értékcsökkenést, illetőleg az elmaradt hasznot pontosan nem tudja kiszámítani, nem kerülhet olyan helyzetbe, hogy jóvátétel nélkül maradjon. A hivatkozott jogszabályhelyek alapján a felperes megítélése szerint keresete megalapozott, a meg nem ítélt összeg tekintetében is.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérték.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntése helytálló, indokolása azonban hiányos, mert nem tartalmaz állásfoglalást a szerződésből eredő követelés jogalapja tekintetében. Erre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság indokolását a következőkkel egészíti ki:

A perben a felek között nem volt vitás, hogy az örökhagyó és a felperes között 2001. november 22. napján létrejött öröklési szerződés alaki okból érvénytelen. A Ptk. 237. § (1) bekezdése szerint érvénytelen szerződés esetében az eredeti állapotot kell helyreállítani. A perbeli esetben az eredeti állapot helyreállítása lehetetlen, ezért a felperes az érvénytelenség jogkövetkezményeként a Ptk. 237. § (2) bekezdése szerint a szerződés alapján teljesített szolgáltatásai értéke megtérítését követelheti az örökösöktől. Ez a Ptk. 677. § (1) bekezdés c) pontja szerinti hagyatéki tartozás, amelyért örökösként a II. rendű alperes köteles helytállni.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az ítéletábra, hogy a felperes az öröklési szerződésben havi járadék megfizetésére vállalt kötelezettséget. A II. rendű alperes a felperes által megtéríteni kért járadék összegét a teljesítés bizonyítását nem igényelve elismerte, amit az elsőfokú bíróság javára megítélt. Ezt meghaladóan a keresetet az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytállóan utasította el.

A felperes a járadékot meghaladó követelését arra alapította, hogy az örökhagyóval az öröklési szerződést módosították, melynek alapján részére az életjáradék mellett bizonyos tartási jellegű többlétszolgáltatásokat is nyújtott. A szerződés módosítása csupán a felperes egyoldalú állítása, amelynek tényét azonban sem okirattal, sem egyéb módon nem bizonyította. Állításának valóságát egyértelműen cáfolja a

felperes személyes előadása (16. sorszámú jegyzőkönyv). Személyes nyilatkozatából kitűnően az életjáradék oly módon került teljesítésre, hogy az örökhagyó vitte neki a csekkeket, amiket ő kifizetett, valamint alkalmanként ételt adott neki, illetve pénzt. Ebből egyértelműen következtethető, hogy a felperes a szerződés szerinti járadékot nem közvetlenül fizette ki készpénzben az örökhagyónak, hanem abból fizette be az örökhagyót terhelő költségeket, a lakás vételártörlesztését és a rezsidíjakat (gáz, áram, víz). Ugyancsak az életjáradék terhére biztosított alkalmanként éttermében az örökhagyónak étkezést és adott neki pénzt.

Az ítéltábla álláspontja szerint az alperes által elismert és az elsőfokú bíróság által megítélt 2.350.100 forint járadékösszeg megfelelően kompenzálja a felperesi szolgáltatások értékét. A szerződés szerint a felperes a járadékfizetésre 2001. december 1. napjától volt köteles, és az örökhagyó 2007. január 3. napján hunyt el. Az adott időszak 62 hónapjával számolva a 2.350.100 forint járadék átlag havi 38.000 forintnak felel meg, ami megfelelő ellentételezése a felperes valamennyi szolgáltatásának. Az eltelt öt év alatt ugyanis az értékviszonyok jelentősen változtak, melyből következően az időszak elején a költségek nyilvánvalóan az átlaghoz képest alacsonyabbak voltak. A költségek közül a lakástörlesztés volt állandó összegű, kerekítve 14.000 forint, amelyet levonva az átlagos 38.000 forintos szolgáltatási értékből az egyéb szolgáltatásokra havi 24.000 forint maradt. A perben az örökhagyó lakásával kapcsolatos rezsiköltségekre 2004-től állnak rendelkezésre olyan adatok, amelyekből következtetés vonható le a havi átlagos költségekre. Ezt vizsgálva megállapítható, hogy a rezsiköltségek (gáz, áram, víz) havi átlagos összege még 2006-ban sem érte el a 24.000 forintot, melyből következően azok átlagos mértéke a korábbi években jelentősen kevesebb volt. Mindezek mellett a felperes 500.000 forint értékben jelölte meg külön nem nevesített egyes eseti szolgáltatásait, illetve az örökhagyónak vásárolt műszaki cikkek és használati tárgyak költségét. Ezek szolgáltatása szintén a felperes egyoldalú állítása, amit azonban nem bizonyított.

Egyes szolgáltatásai ellenértékének megtérítése tekintetében a felperes tévesen hivatkozott a jogalap nélküli gazdagodás és az általános kártérítés szabályainak alkalmazására. Az előzőekben kifejtettek szerint az öröklési szerződés érvénytelenségére figyelemmel a Ptk. 237. § (2) bekezdése szerint a felperes az általa bizonyítottan teljesített szolgáltatásai értéke megtérítésére jogosult. Előadásából kitűnően a felperes valamennyi szolgáltatását az örökhagyó haláláig a szerződés alapján nyújtotta, ezért azok csak egységesen ítéelhetők meg. A felperes nem kártérítési igényt érvényesített, ezért követelése elbírálására a kártérítés szabályai sem alkalmazhatók.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest a II. rendű alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére, ami a II. rendű alperes képviselőével felmerült 50.000 forint ügyvédi munkadíj és 12.500 forint áfa. A felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM

rendelet 13. § (2) bekezdése szerint köteles továbbá megfizetni az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

Budapest, 2011. június 23.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Dankó Zsuzsanna
írnok